

5 Ιουνίου 2010

«Ματία;»

«Πώς είσαι, γλυκιά μου;»

«Καλύτερα τώρα, το σπίτι ζεστάθηκε και μπόρεσα να δουλέψω. Από πότε έχουμε να έρθουμε;»

«Για να σκεφτώ... Από τον Γενάρη».

«Χρειάστηκε να καθαρίσω λίγο. Είχε παντού σκόνη».

«Έφαγες;»

«Ναι».

«Πώς αισθάνεσαι;»

«Καλύτερα».

«Σου πέρασε ο Λίβας;»

«Σχεδόν τελείως. Τώρα θα πάω να κοιμηθώ όμορφα κι ωραία».

«Θα μου τηλεφωνήσεις το πρωί;»

«Στις εννιά είναι καλά;»

«Θαυμάσια».

«Καληνύχτα, Ματία».

«Καληνύχτα, γλυκιά μου».

7 Ιουνίου 2010

«Όχι, όχι, απολύτως φυσιολογική...»

«Σκεφτείτε καλά. Η παραμικρή λεπτομέρεια, που μπορεί να φαίνεται σ' εσάς αμελητέα, μπορεί να είναι χρήσιμη για εμάς».

«Μα το σκέφτομαι ξανά και ξανά. Μέρα νύχτα. Δεν μπορώ πια να κοιμηθώ. Σας επαναλαμβάνω, δεν παρατήρησα τίποτα παράξενο... Και δεν υπήρξα ποτέ αδιάφορος σύζυγος, πιστέψτε με. Αν και τις τελευταίες δυο-τρεις μέρες την είχε πιάσει ένας Λίβας πιο δυνατός από το συνηθισμένο...»

«Σας ζητώ συγγνώμη, δεν κατάλαβα. Είπατε Λίβας; Εννοείτε τον άνεμο της ερήμου;»

«Εγώ σας ζητώ συγγνώμη. Ναι, πράγματι είναι ο άνεμος της ερήμου. Είναι μια απ' τις λέξεις του οικογενειακού μας λεξιλογίου. Λέει ότι την έχει πιάσει ο Λίβας, ποιος ξέρει γιατί το λέει έτσι, όταν δεν έχει όρεξη να κάνει τίποτα και μένει επί ώρες ξαπλωμένη στο κρεβάτι κοιτώντας το ταβάνι. Αμίλητη και κακόκεφη, αλίμονο σε όποιον την ενοχλήσει. Κόβει τελείως την επαφή με τον έξω κόσμο, ακόμη και με εμένα. Κατεβάζει τον διακόπτη, όπως λέει. Το παθαίνει τουλάχιστον μια φορά στους δυο

μήνες, έπειτα από μερικές μέρες της περνάει και αρχίζει πάλι να... υπάρχει».

«Και τι προκαλεί αυτές τις ψυχικές μεταπτώσεις;»

«Τίποτα το συγκεκριμένο».

«Στοιχείο του χαρακτήρα της, με άλλα λόγια».

«Όχι ακριβώς. Δεν ήταν πάντα έτσι».

«Πότε ξεκίνησε δηλαδή;»

«Νομίζω πως αυτή η ιστορία του Λίβα ήταν ο τρόπος της να πετυχαίνει την απόλυτη συγκέντρωση, έμενε ξαπλωμένη στο κρεβάτι και άκουγε...»

«Τι άκουγε; Μουσική;»

«Όχι, όχι, άκουγε τον εαυτό της, τις σκέψεις της, το σώμα της. Η αλήθεια είναι ότι ο Λίβας ξεκίνησε πριν από ενάμιση χρόνο, όταν αποφάσισε να κάνει το μεγάλο βήμα και να γράψει το πρώτο της μυθιστόρημα».

«Και αυτή;»

«Σας κάνει εντύπωση; Γιατί σας φαίνεται παράξενο; Θα ήμαστε ένα πολύ συνηθισμένο ζευγάρι συγγραφέων... τόσα υπάρχουν... Ο Μοράβια και η Μοράντε,¹ για παράδειγμα...»

«Πώς γνωριστήκατε;»

«Κοιτάξτε, λαβαίνω δεκάδες μυθιστορήματα από άγνωστους συγγραφείς που θέλουν από μένα να γράψω δυο γραμμές και να τους συστήσω σε κάποιον εκδότη... συνήθως σκουπίδια που δεν διαβάζονται. Η Λάουρα μου έστειλε ποιήματα, καθόλου άσχημα, ειλικρινά καθόλου άσχημα, για να της πω τη γνώμη μου... Της έστειλα τα θετικά μου σχόλια, κι εκείνη χάρηκε και μου ζήτησε μια συνάντηση.

1. Elsa Morante (1912-1985): Ιταλίδα πεζογράφος, σύζυγος του Alberto Moravia (1907-1990) από το 1941 ως το 1961. (Σ.τ.Μ.)

Την ερωτεύτηκα με το που την είδα να μπαίνει στο γραφείο μου. Πραγματικά κεραυνοβόλος έρωτας. Όπως συνέβη στον άμοιρο Καρντούτσι με την Άνι Βιβάντι.² Ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να είναι όμορφη όπως τότε».

«Πόσο καιρό είστε παντρεμένοι;»

«Τέσσερα χρόνια. Τέσσερα χρόνια και τρεις μήνες για την ακρίβεια».

«Παιδιά;»

«Δεν θέλω».

«Η σύζυγός σας είναι της ίδιας άποψης;»

«Νομίζω πως ναι».

«Τι σημαίνει νομίζω;»

«Νομίζω σημαίνει νομίζω. Αν δεν σας αρέσει το ρήμα, το αλλάζω αμέσως. Θεωρώ πως ναι, αν το προτιμάτε».

«Μη θυμώνετε, δεν είχα την πρόθεση να...»

«Δεν θυμώνω. Τι λέγατε, λοιπόν;»

«Δεν το είχατε συζητήσει;»

«Ποιο;»

«Το αν θα κάνατε παιδιά ή όχι».

«Όχι».

«Παράξενο μου φαίνεται».

«Και σε αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει τίποτα παράξενο. Βλέπετε, πριν παντρευτούμε είπα στη Λάουρα ότι δεν θέλω παιδιά κι εκείνη δεν... αντέδρασε καθόλου. Και έκτοτε δεν έθιξε ποτέ αυτό το θέμα».

«Μου λύνετε την απορία; Γιατί είστε τόσο αποφασισμένος να μην...»

2. Giosuè Carducci (1835-1907): Από τους σημαντικότερους Ιταλούς ποιητές. Έζησε μια φλογερή σχέση με την Annie Vivanti πολύ νεότερή του, μετέπειτα γνωστή ποιήτρια, που του ζήτησε να διαβάσει μια μικρή συλλογή ποιημάτων της. (Σ.τ.Μ.)

«Μεγάλη διαφορά ηλικίας. Προσπαθήστε να καταλάβετε. Όταν παντρευτήκαμε, η Λάουρα ήταν τριάντα ενός ετών κι εγώ εξήντα πέντε. Θα μπορούσα να είμαι... αν είχαμε κάνει παιδιά, θα ήμουν κάτι σαν πατέρας-παππούς. Έβρισκα, και εξακολουθώ να βρίσκω, το όλο θέμα εξαιρετικά γελοίο».

«Ποιος από τους δυο σας ήθελε τον γάμο;»

«Εγώ».

«Η κυρία Γκαράουντο δέχτηκε αμέσως;»

«Ναι».

«Επομένως, βρεθήκατε αμέσως...»

«Όχι αμέσως».

«Γιατί;»

«Η Λάουρα μου ζήτησε να καθυστερήσουμε λίγο την επίσημη αναγγελία του γάμου στους φίλους μας».

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν ήθελε να κουβαλά μαζί της εκκρεμότητες».

«Μπορείτε να μου το εξηγήσετε καλύτερα αυτό;»

«Δεν μου είναι εύκολο».

«Ζητώ συγγνώμη, αλλά...»

«Με φέρνετε σε μεγάλη αμηχανία».

«Πρέπει να επιμείνω».

«Ε λοιπόν, η Λάουρα έτσι όμορφη που είναι, ήταν φυσικό να έχει ιστορίες με διάφορους άντρες... ιστορίες που δεν τελείωσαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη όταν αποφασίσαμε να παντρευτούμε... δεν ξέρω αν έγινα σαφής. Επιθυμούσε, λοιπόν, να κλείσει τους λογαριασμούς της, να ξεκόψει οριστικά».

«Καταλαβαίνω. Ήθελε να καθαρίσει το τοπίο».

«Ναι, αυτός ήταν ο σκοπός της».

«Βοηθήστε με να καταλάβω καλύτερα».

«Πόσο καλύτερα;»

«Μου λέτε ότι κάποιες ιστορίες συνεχίστηκαν και μετά τον γάμο σας;»

«Ας πούμε καλύτερα ότι υπήρχαν κατάλοιπα που όμως, χάρη στην ικανότητα της Λάουρα, δεν διατάραξαν στο ελάχιστο το δικό μας σπιτικό».

«Μήπως κατά τύχη σας είχε αναφέρει τα ονόματα αυτών των... αυτών των κατάλοιπων;»

«Ποτέ. Ούτε εγώ της το ζήτησα. Ήταν μια σιωπηρή συμφωνία. Ήξερα ότι, παρόλο που εξακολουθούσε να έχει κάποιες επαφές με αυτούς τους άντρες, η πρόθεσή της ήταν να ξεκαθαρίσει τα πράγματα. Όπως και έγινε».

«Είστε σίγουρος;»

«Με έπεισε η Λάουρα. Με πράξεις, όχι με λόγια. Και δεν θέλω να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες».

«Δεν σας ζητώ κάτι τέτοιο».

«Με συγχωρείτε».

«Τι λέτε, κάνουμε μια ανακεφαλαίωση;»

«Όπως επιθυμείτε. Απ' την αρχή;»

«Μάλιστα».

«Λοιπόν. Προχθές, αφού γευμάτισα μόνος γιατί η Λάουρα έμεινε στο κρεβάτι, μπήκα στο δωμάτιό της για να δω πώς είναι και τη βρήκα όρθια και ντυμένη στην τρίχα».

«Κοιμάστε σε χωριστά δωμάτια;»

«Όχι πάντα, μόνο τις μέρες του Λίβα. Όπως σας έλεγα, τη βρήκα ντυμένη και να φτιάχνει τη βαλίτσα της. Μου εξήγησε ότι είχε αποφασίσει να φύγει και να μείνει λίγες μέρες στο εξοχικό μας».

«Το είχε κάνει κι άλλες φορές;»

«Ναι».

«Πού βρίσκεται το σπίτι;»

«Στο Γκονφαλόνε, δύο ώρες με το αυτοκίνητο από εδώ. Τη συνόδεψα κάτω, μέχρι το αυτοκίνητό της, αγκαλιαστήκαμε, φιληθήκαμε και έφυγε».

«Πώς σας φάνηκε;»

«Γαληνεμένη, θα έλεγα».

«Ήσαστε μόνο εσείς οι δύο στο σπίτι;»

«Όχι, ήταν και η παλιά υπηρέτριά της, η Φιλίπα».

«Για συνεχίστε».

«Μου τηλεφώνησε στις πέντε. Μου είπε ότι είχε βρει το σπίτι εντάξει, αλλά ότι είχε λίγη υγρασία και χρειάστηκε να ανάψει τη θέρμανση και το τζάκι».

«Σας ξανάδωσε σημεία ζωής αργότερα;»

«Ναι, στις εννιά. Μου είπε ότι είχε δουλέψει εντατικά το μυθιστόρημα, ότι της είχε περάσει ο Λίβας και ότι ετοιμαζόταν να πέσει στο κρεβάτι, κουρασμένη αλλά ευχαριστημένη. Τι άλλο; Είχε φάει βραδινό, αφήνουμε πάντα γεμάτο το ψυγείο, της είχε ανοίξει πολύ η όρεξη. Σκόπευε να ξυπνήσει νωρίς και να ξαναρχίσει να γράφει. Είπαμε καληνύχτα και συμφωνήσαμε να τηλεφωνηθούμε το πρωί. Μόνο που γύρω στις δωδεκάμισι τη νύχτα –κοίταξα ενστικτωδώς το ρολόι– με ξύπνησε το τηλέφωνο. Ήταν ένας Γάλλος φίλος που ήθελε να μου πει ότι είχε μάθει από σίγουρη πηγή πως κέρδισα το βραβείο για το καλύτερο ξένο μυθιστόρημα που μεταφράστηκε στη Γαλλία. Υπέροχο νέο. Έτσι, πήρα τη Λάουρα στο κινητό της. Ήταν κλειστό. Την κάλεσα στο σταθερό. Χτυπούσε αρκετή ώρα, αλλά δεν απάντησε κανείς. Δοκίμασα ξανά και ξανά. Τίποτα. Ανησύχησα. Γιατί δεν απαντούσε;